

חזון אלהים

מסביב לשלחן השבת

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד"
בשבת זו אנו מתחילים לקרוא את ספר במדבר ובשבוע הבא נחול בעצרת ה' חג השבועות - חג מתן התורה. מפסוק זה הפותח את ספרנו, מלמדים איתנו חז"ל, במדבר רבה, עקרון חשוב בקבלת התורה: "למה במדבר סיני? מכאן שנו חכמים, בשלשה דברים נתנה התורה: באש, במים ובמדבר..."

באש - שנאמר: "והר סיני עשן כול מפני אשר נרד עליו ה' באש". במים - שנאמר: "הי בצאתך משעיר... גם עבים נטפו מים". במדבר - שנאמר: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני".

בעל ה"כתב סופר" מסביר ששלושת הדברים הללו מלמדים אותנו יסודות חשובים בקבלת התורה ובהצלחה בלמודה: א. התורה נתנה באש, ונמשלה לה: "כי נר מצוה ותורה אור", "הלא כה דברי באש נאם ה' - התורה הנה עמוד האש ההולך לפני האדם, מאירה לו את הדרך ומדריכה אותו באיזה נתיב בחיים לבחור.

ב. התורה נתנה במים, ונמשלה להם: "הוי כל צמא לכו למים", ומכאן למדו חז"ל את המדה החשובה ביותר לקנין התורה - מדת הענוה: "למה נמשלו דברי תורה למים? מים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך, כך דברי תורה - מניחים מי שדעתו גבוהה עליו (גאותו) והולכים למי שדעתו שפלה". זוהי הסבה שהתורה נתנה דוקא על הר סיני - הקטן שבהרים.

ג. התורה נתנה במדבר, ללמדנו שקנין התורה הוא דוקא למי שמסיקים לו הדברים הבסיסיים כדי לחיות אפלו אם יגיע (חס וחלילה) למצב של "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה", באדם שתועה במדבר ונגמר לו המזון, שאינו מבקש מעצנים ופנוקים אלא די לו באכל ומים.

אם כן, ממדך זה למדנו שלשה יסודות חשובים לקראת יום קבלת התורה: התורה מאירה את דרכי חיינו ויש להרבות בלמודה וכדי לזכות לה, עלינו להתחזק במידת הענוה ותקו שאר המדות וכן לשמח בחלקנו על הטוב שזכינו לו, ולא לדרש דברים מיותרים.

זר לשבועות

בערב חג השבועות, הושיבה הגגנת פנינה את ילדי הגן במעגל והניחה רז עלים ופרחים ליד פסא של כל ילד ובקשה מהילדים לחכות לרגע הנכון להניח את הזרים על ראשם.

סקרנים לדעת מה מתקנת הגגנת, פנינה התחילה לספר להם על החג. על מתן תורה וחר סיני, על עשרת הדברות, על הלוחות שנשברו, על הלוחות החדשים ועל הארון המיוחד בו נשמרו הלוחות. הגגנת פנינה פנתה לילדים ושאלה: "היודעים אתם מדוע מניחים זרים על ראשי הילדים דוקא בחג השבועות?" בחינך ובקבלנות הקשיבה הגגנת פנינה לתשובות הילדים שנאמרו במקלה רועשת ונעליזה: "כי זה חג הבכורים", אמר יאיר. "כי מתחיל הסיוץ ויש המון ברחים בשדות", אמרה שירה. "כי גם את הבית שלנו נאת בית הנקסט מקשטים בכרחים", אמר גיל.

הגגנת הקשיבה לתשובות הילדים וכשחינך על פניה אמרה: "כלכם צודקים והתשובות שלכם נמות ונחמות. אך יש תשובה אחת נוספת אותה ברוצי לספר לכם: כשבשקש הקדוש-ברוך-הוא לתת את התורה הקדושה לישראל שאל את יוצציו המלאכים, מי מבטיח לו שאכן בני ישראל יקיימו את המצוות? ובקש שבוואו לפני ערבים, שיבטיחו לו שאכן עם ישראל יקיימו על קיומ מצות התורה. הביאו לפני את שלשת האבות - אברהם, יצחק ויעקב שיערבו לישראל ולא השתכמו. הביאו את הבניאים ולא התרצה, הביאו את הסוברים, את החכמים, את הרבנים ואת כלם דחה, עד שהביאו את הילדים והם בעצמם הבטיחו כי ילמדו תורה וישמרו את מצוותיה.

וארב לידים הוא ונתן לישראל את התורה. באותה שעה באו ראשי העם והניחו זרים על ראשי הילדים, שבזכותם קבלנו את התורה. "ועכשיו", פנתה פנינה הגגנת לילדי הגן, "הניחו אף אתם את הזרים על ראשיכם וזכרו את הבטחת הילדים לנותן התורה הקדושה!"

מי אני?!

1. אבא שלי מחבר לקדוש-ברוך-הוא

2. יש לי שתי ידים שמאליות

3. אי של דקלים

- 1. סנק - סנק
- 2. לור - לור
- 3. גר - גר

הפירוש המלא של סנק: סנק - סנק

הרב יצחק שנה

הרב של חיינו

החילה יפה

גדולי ישראל

הרב יעקב מאיר - הרב הראשי הראשון לישראל

רבינו נולד ביום ז' באדר בירושלים כבו למשפחה מיוחסת ממגורשי ספרד, שהתיישבו בירושלים בשנים התיכון. משחר נעוריו היה רבינו נעור לקול שירת "ברוך יחד בוכי בקר", משקים לתורה ולתפלה. עם השנים, נודע רבינו כלמדן מבקש ועלוי מיוחד, יחד עם התנסותו בהניות העולם וכינון שפך הפך להיות המוציא והמביא ושלוחם של הראשון לציון הרב אברהם אשכנזי זלח"ה והרב מאיר אונגרנד בעל "האמרי בינה". רבינו גם זכה ליצוק מים על ידיו של הרה"ג והרב"ד ר' אהרן עזריאל זסן המקובלים ביישיבת "בית אל".

בגיל 17 בא בבירת הנשואיו, כיון שלא רצה לעשות התורה קרדס לחפר בה, פתח עסק ונסה להתפרנס ממנו. בנסבות מסכמות נרד רבינו ליפו ונסה את מזלו, אך לאחר פטירת אביו ואמו ובקבות לחץ פרנסי העדה הספרדית בירושלים, עלה שוב לירושלים לכהן כראש ישיבה והוא רק בן עשרים ואחת.

מלבד היותו גאון בתורה, היה רבינו גם איש חסד ועוד בהיותו אבנך צעיר, לקח על עצמו לפרנס יתום צעיר ועור. מלבד זאת עסק רבינו בהקמת חברה "בסוד חולים" ו"משגב לדך" ונסה לעור בפטרונות פרנסה לתושבי ירושלים, שהייתה מכה גדולת נבחר כל רבינו, שרוח תחתית ישראל נוססה בו, עסק גם בהקמת יהודים לארץ הקדש. בגיל 21 נצא למסע לערי בוכרה ובקבות מסעו וחרשם העו שעורר, עלו משפחות רבות ועשירות מבוכרה וייסדו את שכונת הבוכרים בירושלים.

בשנת תרס"ו, לאחר פטירת הראשון לציון "הישא ברכה", הוכתר רבינו כראשון לציון בבית הנקסט ע"ש יוחנן בן זכאי. אך בעקבות מתנגדים שלא עמדו על גדלות רוחו ובשל רצונו לשמר על השלום, ותר רבינו על הרבנות ונענה לבקשת קהלת סלונקי לכהן כרבה. לאחר תקופה סוערת של ופוחים בין אנשי הישוב הנשן והחדש בירושלים, נבחר שוב הרב יעקב מאיר עם הראייה קוק כרב ראשי ראשון לישראל.

וכראשון לציון. כך החל פרק חדש בתחית האמה והשבת המשפט כבראשונה. זכותו תגן על כל עם ישראל.

את התשובות לחידה, יש לזכות לבקש: 08-6610015 fairneri@gmail.com או בדואר אלקטרוני: fairneri@gmail.com

הסיפור שלי

מקבלים תורה חלק ב

תקציר: בבית הספר הודיעו כי יערך חידון נושא פרסים לקראת חג השבועות. מעין מאד אוהבת ללמד ומתעניינת בנושא, אך כאשר היא נבחרת על החמר היא נלחצת ומתבלבלת ושובחת את הכל. "אני פשוט אעמד שם ואאמגם", היא חשבה לעצמה ולכן החליטה שהיא לא תגש לחידון. ענבל התקשרה אליה והציעה שהן תלמדנה ביחד. מעין שפחדה שהסוד יתגלה ושהבנות יחשקו עליה, העדיפה לענות בתוקפנות ואמרה שהיא לא מעונינת להשתתף בחידון הזה. ענבל נתקה, מפתעת, ומעין שהרגישה רע עם עצמה נרדמה על הספה...

קול עובר במחנה, כלם מתקדשים שלשה ימים לפני היום הגדול, כלם כולל כלם, אף אחד לא נעדר, מכבדים את הבגדים, מנקים, אוריה של חגינה וקאה באויר, מרחיק מסתפקלים על הקר הקדוש, מתרששים לקראת היום הגדול.

מעין לא מאמינה, היא מסתובבת במחנה, מסתכלת נדהמת, כלם רצים ועוסקים בהנחות. "ונא... אף אחד לא נח", מעין חושבת לעצמה. והאוריה? איזו מתיקות יש באויר.

"סליחה! את יכולה לעור ליי?" מעין מסתובבת ורואה ילדה קטנה ששורפת מים בבניקה לאהל. מעין הפתעה, "בשמיחה" ענתה, והחלה לשטוף עם הילדה. "אנחנו כל כך מתרגשים, שלפעמים יש תחושה שהכנו כלנו למלאכים". מעין מחיכת וחושבת על כל המדברים שלמדה בפתה על מתן תורה, שאפלו לשפחות היתה רוח הקדש...

"אתם מדהימים" מעין אומרת, ספק לילדה, ספק לעצמה. הילדה מסתכלת עליה לא מבנה, "אתם?" היא מניחה יד על הפתח של מעין, "אנחנו", הוסיפה. מעין מרגישה את הגד על הפתח שלה, ולפתע התחושה היתה חזקה ומציאותית.

"מעין?" מעין התעוררה מפתעת, היא שוב היתה על הספה, בסלון. אמה הסתכלה עליה, מחיכת, "מתוקה, נרדמת..." מעין חיכה בהנחה, "כן, חלמתי חלום מוזר..." מעין ספרה לאמה על החלום ועל התחושה החזקה שכלם היו שתפים במארג. "אמה, הרגשתי שאני חלק ממתן תורה ממש!" היא אמרה בהתרגשות. אמה חבקה את מעין.

"עכשו שהבנתי שגם לי יש חלק בקבלת התורה, יש משהו שאני מכרחה לעשות..." היא הרימה את הטלפון וחינה.

המסר יבוא...

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

אגרת לאברך היקר!

ברוך ה' בדור האחרון זוכים אנו לצמיחה מתמדת של מספר לומדי התורה בארץ ישראל. בכל שנה ושנה מצטרפים עוד תלמידים חדשים ליישובות גבוהות ולישיבות 'ההסדר'. גם מספר האברכים הולך וגדל, גם בשל הגיל שבו מתחתנים וגם בזכות ההחלטה להישאר שנים נוספות באוהלה של תורה. כאן כמובן באה השאלה - עד מתי להישאר 'אברך' ומתי נכון להחליט לצאת למעגל העבודה? שאלה זו נשאל פעם הרב אשר פרוינד זצ"ל והוא ענה כי כל אברך צריך לבדוק את עצמו, האם במצבו משפחתו מצליחה להתפרנס או לא. כמובן שאם אינו מצליח לפרנס את משפחתו ונזקק הוא להלוואות וגמ"חים, עליו להבין מסיבובי המציאות שהקב"ה מגלגל עליו כי הוא צריך לצאת ולפרנס את משפחתו.

יחד עם זאת, אם מצליח האברך לפרנס את משפחתו ואינו נאלץ לצאת מאהלה של תורה, נשאלת השאלה איזה סוג של לימוד הוא לומד. האם כתוצאה מהלימוד, ומהעובדה שידעיותו מתרחבות והולך הוא ומתעמק יותר בלימוד, האם תחושת האיני שלו מתעצמת, והוא מחשיב את עצמו יותר ואז אמנם הוא גדל בתורה, אך מתרחק מריבונו של עולם, או שמא הלימוד מביא אותו לענווה גדולה יותר ולהתקרבות לקב"ה?

המשים עצמו כמדבר זוכה לתורה

ספר במדבר פותח בהדגשה שה' מדבר אל משה במדבר סיני באוהל מועד. אומר על כך "בעל הטורים": "לעיל מינה כתיב אלה המצוות וסמך ליה במדבר. לומר אם אין אדם משים עצמו כמדבר אינו יכול לידע תורה ומצוות". מדבר - אין לו כלום. ומדברי "בעל הטורים", יוצא כי אם אדם לא יהיה כמדבר, ולא יתגבר בענווה, אזי לא יוכל הוא לדעת את התורה והמצוות. כלומר, מדברי בעל הטורים ברור כי למרות שיהיה האדם בבחינת תלמיד חכם וידע מסכתות, כיון שהוא מחשיב את עצמו ולוקח לעצמו את הלימוד - אין לו ידיעה אמיתית בתורה ומצוות! נראה שדווקא אצל תלמידי חכמים יש יצר הרע וסכנה גדולה של גאווה. מדוע? כיון שכדי לקנות את התורה צריך לעמול. לעמול על מנת להבין ולעמול על מנת לזכור.

"שבועות" הוא חלשון שבועה.

שכן ביום מתן תורה כרתו הקב"ה וישראל ברית של שבועה:

אנו נשבוענו שלא נחירו חלילה באלקים אחרים,

והקב"ה - שלא יחליף אותנו באומה אחרת.

(אם החיית הדין)

תאיר נרי

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' 54

פרשת במדבר ב' בסיוון תש"ע

לכן גם נדמה לך שהעמל הוא 'שליך', החידושים הם 'שליך', באו מ'שכלך' וממילא האיני הולך וגדל, הולך ותופח. אדם הלומד תורה, שהוא החיבור שלנו עם הקב"ה, אך מתחבר בעיקר לאיני שלו מחטיא לגמרי את המטרה!

לעומת זאת, בזמן לימוד התורה אדם יכול ממש להרגיש שהקב"ה יחד איתו. כיצד? כאשר הלומד נתקל בבעיה בהכנת הסוגיא או התוספות והוא פונה (גם אם במחשבה) לקב"ה שיאיר את עיניו בהבנת העניין ולאחר המשך העמל הוא מקבל הארה למוחו ומוצא תירוץ לקושיא, אז הוא מודה לקב"ה שהאיר את עיניו, וממילא השמחה שלו תהיה כפולה ומכופלת. גם הבין את הסוגיא אך יותר מכך, צומחת אצלו הידיעה וההרגשה שהקב"ה איתו ועוזר לו אין לאדם שמחה גדולה מזו!

למעשה, רעיון זה קיים בתפילת ר' נחוויה בן הקנה, שהיה מתפלל בכניסתו לבית המדרש וביציאתו. ונפסק להלכה בשו"ע (או"ח סי' קי"ח). בדרך זו - ככל שהתלמיד יגדל בלימוד התורה, כך תרבה ותגדל ענוותנותו, וממילא גם קרבתו לקב"ה. כל יום נוסף בבית המדרש רק מגדיל ומעצים את הקשר שלנו עם בורא עולם והידיעה, כי מה שיש לנו - הכל ממנו יתברך. תורה כזו היא תבלין נגד היצר הרע והיא הגורמת לאדם לעדן את מידותיו ומקדש

הוא את ה', שאומרים עליו כולם "ראו פלוני שלמד תורה, כמה גאים מעשיו". היבט נוסף אנו לומדים מדברי ר' נחמן בליקוטי מוהר"ן (ח"א, לד) בעניין מניין בני ישראל, כי יש שישים ריבוא אותיות בתורה כנגד שישים ריבוא שורשי נשמות בישראל. לכל אחד מישראל יש שורש נשמה, אות שלו בתורה, העניין המיוחד שלו שאין באחר. התורה היא שלמה רק אם כל האותיות שלמות, צריך את כולן ואי אפשר לוותר על שום אות. כך צריך כל יהודי עם הייחוד שלו שאין באחר.

על כן תמיד פרשת במדבר סיני נקראת לפני חג השבועות - חג מתן תורה, להורות, כי כדי לקבל את התורה צריך להיות כמדבר, לבטל את האיני לקב"ה ולהיות כ-סיני הנמוך בהרים. יחד עם זאת, לדעת להעריך את האות המיוחדת שיש לכל אחד מעם ישראל, שכל אדם נחוץ וחשוב, רק בדרך זו מגיעים ל"יוחן שם ישראל", כאיש אחד בלב אחד וממילא זוכים למעמד הר סיני ולגילוי שכונה. זוהי הדרך בה גיע אנו בקרוב לגילוי משיח, להשראת שכינה ולבניין בית המקדש במהרה וברחמים.

מאורות ישראל

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א מושב תלמים ד.י. 26 ל.י. ליוש דרום 79315 טל. 08-6610015 פקס. 1-599-599-590 fairneri@gmail.com דוא"ל.

אהרי צבא?

אחפס כיוון ודבר חייך?

בוא ללמוד תורה בשמחה עם הכנה לחי' משפחה!

ואם קרבת קאצ'ו'...

בכיתת בוגרי הצבא ביישיבת "רינת ישראל" בתלמים

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

הצטרפו אלינו! לפרטים: 054-9900583 הרב טל

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

הלכות טומאת כהן - א"א

גם בזמן הזה שאין לנו בית המקדש, הכהנים מוזהרים שלא להיטמא למת. (עי' גשר החיים פ"ו עמ' פ', דרכי הלכה סי' רב)

אמנם, מה שאסור לכהן להיטמא, הינו רק לרביעית דם שיצא לאחר מיתה (רמב"ם פ"ד מהל' טומאת מת הי"ב)

כיון שכך, אסור לכהן להיכנס לבית שיש שם גוסס ואף על פי שהגוסס הוא כחי לכל דבר ואינו מטמא, עובר הכהן על 'לא יחלל', שהרי הוא מוזהר לשמור על כהונתו שלא תתחלל ושמא ימות הגוסס תכף. והמדובר גם בכהן בעל מום, שגם הוא מצווה לשמור כהונתו. (שם, שם)

אסור לכהן להיכנס תחת אוהל שיש שם מת, אפילו הוא אוהל

גדול מאוד. וכל זה במת יהודי, אך במת נוכרי שאינו מטמא באוהל - מותר. מכל מקום, אין לגעת במת נוכרי המטמא במגע. (שו"ע יו"ד שע"ב ס"ע ב', עיו"ח תצווה י"ב, שם, שם)

לכן, צריכים כוהנים להיזהר בעת הליכתם להלוויה, שלא יהיו תחת עצים עם ענפים צפופים היוצרים אוהל והם סמוכים אחד לשני עד לעץ המאהיל על המת, אפילו בקצה הרחוב, כיון שהם מביאים את הטומאה. (אחרונים ע"פ הרמב"ם טו"מ פ"ג ה"ג)

איסור כוהנים שלא להיטמא, חל על כל הכהנים ואסור לזלזל בו גם בכוהני זמנינו. לכן על כל כהן להיזהר שלא להיכנס למזויזאון שיש בו חלקי גופות יהודים, ובשל נוכרים צריך שאלת חכם. (שם, שם) נערך בידי הרב טל חיימוביץ'

מכון "אבי'ה" - הרב סעדיה דנן שליט"א

שתי הליכות בעוצר

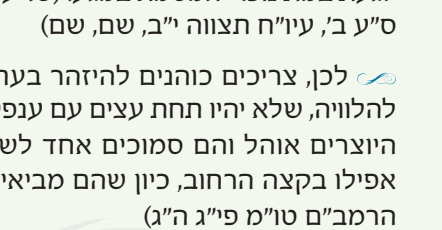
"בבוקר שבת אחד", מספר הרבי (הרב אריה לוי), "בדרכי לבקרכם בבית הסוהר (ב'מגרש הרוסים' בירושלים), הבחנתי פתאום שהרחוב ריק מאדם, ורק קבוצות חיילים בריטים משוטטות בו. הבינתי, שהוטל עוצר על העיר, אך המשכתי. לא הגעתי לבית הסוהר ואני שומע קריאה: 'עצור!!!' קצין בריטי ציווה עליי לגשת אליו.

"הוכנסתי לחדר מעצר, שבו כבר נכלאו מפירי עוצר אחדים. צעדתי בחדר מלא צער, שהרי כבר התפללתי שחרית, אך מה יהיה על האסירים, שיחכו לי עד בוש? "לפתע נישג אלי אדם לבוש אזרחית ושאלני, אם אני הוא האיש, המבקר אצל האסירים בשבתות. כשנענה בחיוב, הלך וחזר, כשפתק בידו: קח זאת, אמר לי, ולך ישר לבית הסוהר. "נטלתי את הפתק והלכתי בלי להפנות ראשי לצדדים. התקדמתי ברחוב יפו לעבר 'מגרש הרוסים'. בדרכי שמעתי - רבי יהודי! לאן אתה הולך? יש עוצר בעיר! היכנס לאיזשהו מקום! "לא שעיתי והמשכתי בדרכי, מכוח אותו פתק. עברתי את כל משמרות הבריטים הרבים בלי להיעצר ולהיחקר. כשהגעתי לבית הסוהר, התפלאו הכול איך הצלחתי להגיע, כי נתברר, שבערב אותה שבת נהרגו בריטים אחדים בידי המחתרת. "הראיתי את הפתק, ולהפתעת כולם וגם להפתעתי, היה הפתק... ריק, סתם פיסת נייר. חשתי כאילו זה אות משמיים. והוא שהנחני בשלום לכאן, יחזירני בשלום לביתי. בזכות אותו פתק חזרתי באותה דרך, ושוב עברתי את כל המשמרות הבריטים, בלי להיעצר אפילו פעם אחת. "הפתק שמור עמדי עד היום הזה..." סיים הרבי את סיפורו... (שמחה רז, 'איש צדיק היה' - הרב אריה לוינ עמ' 165-164).

איזו הליכה מתארת עוצמה גדולה יותר, האם ההליכה הראשונה - בה הרב הצליח לעבור את המשמרות ולהגיע לאסירים עם פתק ריק, או ההליכה השניה - בה הרב חזר לביתו לאחר הגילוי שהפתק ריק? נסכים כולנו שהעוצמה המתגלית בהליכה השניה גדולה יותר. שהרי בפעם הראשונה, לפני

האמונה שהיא כשרון החיים

לחיות בכל נימי הנפש את האמת, במוחלטות, בכל כוחות חייו, באמת הניכרת בנשמתו.

נתאר לעצמנו את הרב בהליכה הראשונה. הרב מחזיק באישור רשמי הנוטע בו ידיעה מוחלטת, ללא שום ערעור, שאם מי מהחיילים הבריטיים ינסה לעוצרו הוא יציג לפניו את האישור הרשמי וימשיך בדרכו. אין ספק שבטחון פנימי זה היה ניכר בלבו, בפניו ובצעדיו הבטוחים, וגם החיילים קלטו זאת ולא עצרו אותו כלל. כי אחרת, אדם שיש בלבו ספק או פחד, הרי הם ניכרים בו, במיוחד מתעוררים הם במצב שממול האדם עומדים משמרות של חיילים עוינים. אך לא כן הרב - שהלך מכוח האישור הרשמי ובלבו בטחון מוחלט.

אך בהליכה השניה, הרי הרב ידע בוודאות שהאישור הרשמי אינו אלא סתם פתק, אז כיצד העז ללכת, הרי כל ספק השוכן בלבו יתגלה בשפת גופו, והחיילים עלולים לעוצרו?! הרי בוודאי שהרב לא סמך שיעשו לו נס משמים, שהרי "אין סומכים על הנס", אז על מה הרב הסתמך בבחירתו ללכת חזרה לביתו בזמן העוצר?

לאחר שהרב נוכח לדעת שהליכתו הראשונה הייתה מכוח נייר ריק, הבין שמי שהולicho זה הקב"ה ולא הנייר. עתה נדרש הוא לתרגם את האות מהשמים לידיעה מוחלטת המופגמת כאות כתובה וחקוקה בלבו. ידוע שפעולה זו אינה פשוטה כלל ועיקר, שהרי המרחק בין "ידיעת היום" לבין "והשבות אל לבבך" כמרחק שמים וארץ. רק אם אדם יחתום בדמו את 'חותמת האות', הרי שהדם

זירים אותה לכל נימי גופו ובכך יעניק אישור פנימי לכל כוחות נפשו לפעול לפי האמת - לפי האות החקוקה. רק אז שפת גופו תשדר איתנות מוחלטת שתהיה ניכרת לעיני כל. למעשה, הרב הסתמך על יכולתו לפתח ולרומם את כשרון האמונה הטבוע בנו. פיתוח כשרון האמונה מביא את האדם לראות שמונח בלבו אישור רשמי אמיתי, הכתוב באותיות השמים, ומכוח זה הוא יוצא להשיג את ייעדו. אישור זה יוצר מוחלטות פנימית לפעול במציאות ללא כל חשש ובביטחון עצמי מלא, כמי שהתוצאה הסופית כבר מונחת בידו. אישור פנימי זה יוצר גילוי של הכוח האלוקי

האצור ב'אוצר-היש' שבאדם, והוא יוצר מסוגלות לפעול מתוך חוסן נפשי מוחלט. האמונה, שהיא כשרון החיים לחיות בכל נימי הנפש את האמת, מביאה את האדם לזהות ולדבוק במוחלטות, בכל כוחות חייו, באמת הניכרת בנשמתו. זאת גם אם בחוץ, המציאות מציגה תמונה אחרת ואף סותרת ומאיימת. כוח האמונה מביא את האדם לחיות גדולה בכל כוחות נפשו והוא מפתח חוסן נפשי מלא הניכר לכל. חוסן נפשי זה מחולל בהירות גדולה וברורה, המביאה לדעת לקרוא את המציאות לאשורה ללא דמיונות ופחדים, אלא רק לפי האמת לאמיתה. ממילא להצליח.

האמונה והאמת בהתחברם נדמים לחיבור של התקע ('האמת') לשקע ('האמונה'), המדליק אור עליון המזכה את האדם בכוחות עליונים. "קרוב ד' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת".

הרב מסיים את סיפורו במשפט: "הפתק שמור עמדי עד היום הזה...", פתק זה אומנם ראוי לשמור מכל משמר, כי הוא נושא את אותיות השמיים עליו, אותיות אשר הפכו בזכות פיתוח כשרון האמונה להיות חקוקות בלב המציאות ובלבנו.

כוחו של המדבר

לולא ירידת בני יעקב מצרימה, היו הבנים מתפזרים במקומות שונים, לא היו מתלכדים ולא היו מתאחדים. וממילא אם כל בן היה במדינה אחרת, לא היו מתקנים את מידותיהם. על כן, הוריד הקב"ה את בני יעקב למצרים, כדי שיתרבו ויתאחדו, ישברו את הנפש הבהמית עי" עבודת הפרך. כך, למרות שבני ישראל עבדו עבודה זרה, שבירת הנפש הבהמית גרמה לתיקון המידות ולעלייה ברוח. יציאת מצרים וההליכה במדבר הביאה את עם ישראל למידת הענווה. במדבר אין מכוניות, אין בתים, אין בנקים - אין כלום! החומר מביא את האדם לגאווה ואילו המדבר הוא ריק, ללא חומר - והוא המביא את האדם לענווה! שלב נוסף בעליית ישראל ברוח, היה על ידי פרעה וחילותיו, שאותם השאיר הקב"ה ושמר עליהם שלא יפגעו בעשר המכות כדי שיקרבו על ידי רדיפתם, את בני ישראל לאבא שבשמיים. לכן, דווקא לאחר קריעת ים סוף אומרת התורה: "וויאמינו בה' ובמשה עבדו".

מעמד הר סיני

בדור המדבר הנשים היו צדיקות, קדושות וטהורות. הן מילאו את תפקידן במסירות ובמיוחד את תפקידן העיקרי להביא ילדים טהורים לעולם. כל המהלך הזה הוריד מעם ישראל את זוהמת הנחש, אך עדיין לא לגמרי. במעמד הר סיני, עמדו כל ישראל סביב להר והגיעו לדרגה כזו שאמרו כולם פה אחד "נעשה ונשמע", שלא בדרך הטבע שאדם גיד "נעשה" ואח"כ "נשמע". הענן שירד על ההר, הוא האור האלוקי שירד בהר והמיס ופירק את שורש זוהמת הנחש שנשארה בגוף, זיכך את עם ישראל ועשה אותם טהורים וקדושים, כמו האדם הראשון לפני החטא.

במצב זה, היו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד, כיון שהקליפה שעד אז הפרידה ביניהם נעלמה והתפרקה והרוחות התחברו, הנשמות התחברו

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

כוחו של המדבר

וממילא הלבבות התחברו. כולם אז הרגישו כאיש אחד עם נשמה גדולה, כרוח אחת גדולה בגוף אחד. אחרי כן, עלה משה להר סיני להוריד את התורה ואת לחות הברית. תפקיד הלוחות היה לשמור על המצב הרוחני הגבוה של עם ישראל כאדם הראשון שלפני החטא. באור הלוחות ניתן היה לפרק כל דבר של טומאה ושקר בעולם. כמו להבדיל פצצת אטום המפרקת כל דבר טוב או רע במדינה. התורה והלוחות הראשונים, היו מפרקים כל דבר של טומאה והיתה נשארת רק הקדושה. כאשר עלה משה למרום לקבל את התורה ארבעים יום וארבעים לילה, גופו נשאר בהר כמו אדם ישן, שרוחו ונשמתו עולים למרום יחדיו. על כן שאלו המלאכים "מה לילוד אשה בינינו?!", להבדיל, כשאדם נפטר, הרוח והנשמה שלו עולים בנפרד, ואילו אצל משה, הרוח והנשמה עלו יחדיו כמו אדם חי. משה שירד עם הלוחות, היה צריך להיות משיח, והלוחות שאיתם ירד "מעשה אלוקים המה והמכתב מכתב אלוקים הוא", היו צריכים מחד, להגן על עם ישראל, שישארו בדרגתם ללא זוהמת הנחש ומאידך, לנקות את שאר העולם מטומאתו. כל מקום שאליו האור היה מגיע, היה מתהפך מטומאה לטהרה, בדומה למעשה הפירה האדומה, אלא שזה בחומר וכאן זה ברוח. לאחר חטא העגל, אם היה יורד משה עם הלוחות שלמים, היה רק הוא נשאר בחיים וממנו היה מתחיל עם ישראל מחדש כדוגמת נח ובניו. אך כוון שמשה רחמן, העדיף הוא לשבור את הלוחות כדי שעם ישראל יחיו ויחזרו בתשובה. כלומר, העדיף הוא למוות כדי שעם ישראל יחיה.

כיצד נתעלה היום?

הלוחות השניים אותם הוריד משה, היו כבר עשויים מלמטה ומלמעלה שנאמר: "פסל לך", גם חומר וגם רוח. התורה שאנו לומדים היום - בנפשנו, ברוחנו ובנשמתנו מזככת אותנו. דרך

באור המקדש - הרב ישראל שנהב שליט"א

הבאת הביכורים בשמחה

בעוד ימים ספורים, יחוג עם ישראל את חג השבועות - חג מתן התורה. התוכן של חג השבועות, מתרכז סביב קבלת התורה, עי" הלימוד בליל שבועות וקריאת עשרת הדיברות בבוקר. אך נראה שבימים עברו קיבל חג זה תוכן אחר לגמרי.

השם העיקרי שנתנה התורה לחג זה הוא חג הביכורים, מדוע? כיוון שהעבודה העיקרית בחג זה היא הבאת ביכורי האדמה של השנה לבית המקדש - שהם ביכורים משבעת המינים ושתי הלחם שנעשו מהתבואה החדשה. התהליך של הבאת הביכורים, עורר שמחה גדולה, בליבם של אלו שנכחו במעמד מיוחד זה.

והביאנו לציון עירך ברנה

המשנה במסכת ביכורים (פרק ג'), מתארת את תהליך הבאת הביכורים: כיצד מפרישין ביכורים? יורד אדם לתוך שדהו וורואה תאנה שביכרה, אשכול שביכר, רימון שביכר קושרו בגומי ואומר: הרי אלו ביכורים. מצוות הביכורים הייתה נעשית ברוב עם על מנת לפאר את המצווה.

כל החקלאים של האזור, נאספו לעיר המרכזית והיו לגים ברחוב העיר (הם לא נכנסו לבתים, מחשש לטומאת מת) והשכם בבוקר היו עולים בשמחה לירושלים. צורת ההליכה לירושלים, הייתה מרשימה ומכובדת. בראש השיירה צעד שור, שקרגיו מצופות זהב וכתר קלוע מענפי זית רכים על ראשו. לפניו צעד החלילן שהנעים את ההליכה. כשהגיעה

הלימוד והשעשוע בהתאמצות המוח בדברי ה', מקבלים רוח חכמה, רוח עצה, רוח בינה, דעה וגבורה. היכן שיש תורה אין יצר הרע. התורה מביאה שלום לבית. אמנם הלוחות הראשונים יכלו לעשות לבד את העבודה, והאור היה מתפשט לבד. אך הלוחות הראשונים נשברו וכעת הלוחות השניים שבאים עם עמל התורה, על ידם עם ישראל מזדכך, ארץ ישראל מזדככת והקב"ה שמח בלימוד התורה.

מכל מקום, צריך לדעת כי כל תלמיד חכם הלומד תורה, חייב במקביל לתקן את מידותיו. תלמיד חכם הגם שיהיה גדול בתורה, אם מידותיו לא מתוקנות - אינו רוחני אלא שקוע בחומר. במצב זה, התורה הנלמדת נותנת כוח להגדיל את הרוע ואת הקליפות הניזונות מלימוד התורה הזה ומקיום המצוות. הדבר דומה לאדם המברך ללא כוונת הלב, במהירות ובולע מילים - באופן זה השפע שמוריד בברכה זו הולך למקום הסטרא אחרא. לכן חייב אדם להקפיד לברך מילה במילה, בכוונה ובהבנה ואז הוא מביא שפע לעולם. הנפש הבהמית של האדם פוגעת והורגת אותו, אומרת לו - תאכל, תישן, אל תעבוד, תעשה מעשים רעים, אל תתאמץ. לכן, דרך לימוד התורה צריך האדם לפרק את הנפש הבהמית, כדי שיהיה כלי נקי בו שורים רוחו ונשמתו. הנשמה היא חלק אלוה ממעל. וממילא אורו של הקב"ה ישכון בכל יהודי בתנאי שיכין כלי נקי וטהור לקבל את הנשמה. כאשר הקב"ה עם האדם - כל מה שיעשה יצליח. הבה נכין את הכלים שלנו, נגקה ונכך אותם ונהיה ראויים בקרוב להשראת שכיה בתוכנו בגילוי משיח צדקנו ברחמים.

מתן תורה

הבית, היה נוטל כל אחד מהחקלאים את סל הביכורים על כתפו ונכנס עמו לעזרה, ושם בעזרה, נערכו ההכנות המתאימות לבואם של החקלאים. בכניסתם לעזרה, פתחה מקהלת הלויים בשיר, בניגון ובשמחה. ברגעים אלו הגיעה המצווה לשלמותה, כשכל אחד מהבאים, היה נוטל את הסל בידו ומודה לבורא עולם, על השגחתו המופלאה על עם ישראל בכל הדורות: החל מהצלת יעקב מידי לבן, יציאת מצרים ונחלת הארץ לעם ישראל ובאופן פרטי לו - למביא הביכורים. לאחר מכן היה מניח את ביכוריו לצד המזבח ויוצא מהעזרה.

מאחר ומצווה זו הייתה כל כך חשובה ונפלאה, נשאלת השאלה, מהי הסיבה לשינוי בין השם "חג מתן תורה" שנתנו ישראל, ל"חג הביכורים" שנתן הקב"ה? אלא שעם ישראל מודה לקב"ה, על המתנה הנפלאה שנתן לנו וקבע את שם החג בהתאם למתנה. אך עם זאת הקב"ה קורא בתורה ליום זה, חג הביכורים כדי לשבח אותנו על המתנה הצנועה והמכובדת שאנו נותנים לו. שנזכה כולנו לחג שבועות שמח וקדוש, אמן.

התמונה באדיבות: "מכון המקדש".

בתערוכת "כלי המקדש" ברובע היהודי בירושלים (רח' משגב לדרך 19), תוכלו לראות כלי מקדש משוחזרים, חזיון אורקולי ותמונות ממחישות את עבודת המקדש. כמו כן - "המדרשה לידע המקדש" מעבירה פעילות בביה"ס והרצאות למבוגרים.
טלפון: 02-6264545